

**ФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМІННЯ АЛГОРИТМУ ЕКЗИСТЕНЦІАЛЬНОГО
СПРИЙНЯТТЯ ЯК ОСНОВИ ДЛЯ РОЗУМІННЯ БУТТЯ СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ**
Яцик Сергій Петрович

*Житомирський державний університет імені Івана Франка
вул. В. Бердичівська, 40,
м. Житомир, 10008, Україна.
pan_sergey@ukr.net*

Двадцять перше століття отримало у спадок від двадцятого величезний багаж невіршених проблем, тому недивно, що в кінці першого десятиліття людство отримало ще й кризу економічну. Всі світлі голови ринулись спасати економіку світу, а про просту людину, її трагедії та страждання, – зовсім забули. Особистість залишилась на самоті із своїми проблемами, її власне “Я” стало порожньою оболонкою [2; с. 40], що просто функціонує у своєму життєвому світі.

Останні роки показали безпорадність людини, її самотність і дискомфортний характер власного буття, підштовхнули дослідників до пошуку прихованих основ життєдіяльності людини, що занурені у повсякденне життя. Проблематика повсякденного життя людини стає об’єктом міждисциплінарного дослідження. Різні аспекти повсякденності цікавлять філософів, культурологів, істориків, соціологів і психологів.

Мета даної роботи – запропонувати новий спосіб дослідження буття людини, зосередившись на її внутрішньому екзистенціальному рівні існування.

Головне завдання – подолати дуалізм суб’єктно-об’єктних відношень у розгляді сучасного життєвого світу людини.

Складність дослідження буття людини на синхронному рівні вивчення пов’язана із декількома аспектами: по-перше, це переплетення сфер буття, в які включений об’єкт спостереження. Наприклад, окремо взята особистість чоловічої статі може виступати у сімейних відносинах одночасно і сином, і братом, і чоловіком, і батьком. Подібний список ми можемо отримати у будь-якій сфері буття людини. Саме тому актуальним є з’ясування того, як сприймає себе особистість, як вона бачить власне “Я”.

По-друге, репрезентувати свій образ людина може лише у соціумі, у стосунках “Я – ТИ” [1; с. 6]. Суспільство є тим полотном, на якому особистість вимальовує власний портрет.

І по-третє, вивчаючи людське буття слід уникати протиставлення суб’єкта і об’єкта дослідження, адже буття як феномен дано нам двояко: не тільки об’єктивно (як будь-який об’єкт зовнішнього світу), але і в рівній мірі суб’єктивно. Буття людини як предмет наукового розгляду, – це для дослідника буття зовнішнє (буття інших людей), і його власне, буття персональне, дане в першу чергу внутрішнім чином, як сукупність самовідчуття, самопереживання, які певним способом групуються для дослідника в конкретну цілісність, уцілюються, виступають особливим, хоча і специфічним предметом.

Таким чином, аналізована реальність не може виступати як предмет чисто зовнішнього дослідження, – буття завжди має певний суб’єктивний відбиток.

Завдання дослідника полягає не в тому, щоб розірвати зв’язок об’єктивного і суб’єктивного, який може обтяжувати його в можливості діяти традиційним чином. Для вирішення цієї проблеми, ми пропонуємо використовувати алгоритм екзистенціального сприйняття власного “Я”. Термін “алгоритм” з грецької ἄλγος – біль, страждання, мука, горе, скорбота, печаль, і ῥυθμός – порядок, ритм, розмір, вигляд, форма. Отже, алгоритм екзистенціального сприйняття власного “Я” є самопізнання особистості, яке неминуче пов’язане із болем, стражданням, мукою, горем, скорботою, печаллю, – тобто тим, що філософи називають екзистенціальними станами людини.

1. *Аляєв Г. Особистість у відносинах «Я-ТИ» і «Я-МИ» С. Франкла і філософія діалогу. / Геннадій Аляєв // Філософські обрії. – 2009. – №22. – С. 3–19.*

Тези “Духовність. Культура. Людина. – 2010”

2. *Степаненко І.* Духовна і життєва компетентність. / Ірина Степаненко // *Філософська думка.* – 2005. – № 6. – С. 40–55.